

Переклала з англійської *Тетяна Вераксих*

Перекладено за виданням:
Blood Ties by Jo Nesbø

Усі права застережені. Жодну частину цієї публікації не можна відтворювати, зберігати в системі пошуку інформації чи передавати в будь-якій формі в будь-який спосіб без попереднього письмового дозволу видавця, а також поширювати у зшитому чи опрацьованому вигляді, окрім як у тому, в якому вона опублікована, причому на субагента поширюються дані умови.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

Надруковано за угодою із агенцією Salomonsson

Несбьо Ю

Н55 Кровні узи : Роман / Ю Несбьо ; Пер. з англ. Т. Вераксих. — К. : Стоун Паблішинг, 2026. — 400 с.

ISBN 978-617-8144-93-7

Схоже, брати Карл і Рой Опгарди нарешті міцно стали на ноги. Принаймні настільки, наскільки це можливо в глухому містечку Ос. Карл запропонував розкішним спа-готелем, а Рой керує сусідньою АЗС і марить будівництвом грандіозного парку розваг.

Проте звістка про нову автомагістраль, що пройде в обхід Оса й прирече місто на ізоляцію, руйнує їхні спокійні будні. Брати розуміють: треба діяти негайно, навіть якщо доведеться грати не за правилами. На щастя, брудні методи для них — не новина.

Тим часом місцевий шериф завдяки новітнім технологіям дістає змогу поновити розслідування серії давніх убивств, серед яких і загадкова смерть його власного батька. Та щойно він відкриває справу, кількість жертв починає стрімко зростати. Як каже Рой про свої американські гірки: «Коли вагончик рушив — зіскакувати вже пізно».

УДК 821.113.5–312.4

© Jo Nesbø, 2024

© Вераксих Т., переклад, 2026

© ТОВ «Стоун Паблішинг», 2026

ISBN 978-617-8144-93-7

1

Усі мають слабке місце.

Тато втовкмачив мені це, поки вчив боксувати. Я був меншим за інших хлопців, але він показав мені, що навіть найстрашніші суперники мають діру у захисті, якесь неприкрите місце, помилку, яку вони приречені повторювати. Він також навчив мене, що недостатньо просто знайти те місце; на додачу треба мати достатньо холодне серце, щоб скористатися цим без вагань. І ось ви знайшли моє слабке місце. Серце, яке боліло за таких людей, як я, яке визнавало будь-яку слабкість моєю власною. Але я вчився, і серце моє хололо. Тепер можна сказати, що серце моє крижане, закам'янілий мертвий вулкан, який востаннє вивергнувся вісім років тому. І навіть тоді воно було холодне. Достатньо холодне, щоб вже тоді зробити з мене вбивцю.

Ось що крутилося в моїй голові, поки я стояв на східцях біля вілли з гаражем і фруктовим садом, забарвленим в осінні кольори у К'ельсосі, на півночі Осло. Що я вбивця.

Був суботній вечір, майже восьма, і я щойно натиснув великим пальцем на дзвінок у входних дверях. Просто під дзвінком було керамічне сердечко з написом «Тут живе родина Голденів» та смайликом.

Не знаю, думав я про те, що є убивцею, адже вже мав нечисте сумління, чи ж намагався переконати себе в тому, що здатен на те, що збирався зробити. Раніше я робив і гірше.

Моє серцебиття пришвидшилося, коли я почув кроки всередині. Розслабся. Просто подумай «До біса все» і покінчи з цим.

Двері відчинилися.

— Так, добрий вечір, чим я можу вам допомогти?

Чоловік був високий, значно вищий за мої 175. Стрункий, майже худорлявий. Сиве волосся, моложаве обличчя. Сорок один рік — я перевірів. На гачку позаду нього я побачив два снігові костюми зі взуттям для дорослих і дітей, розкиданому по підлозі в типовому організованому хаосі. Згідно з реєстраційними даними, які я знайшов у мережі, вони володіли будинком чотири роки. Я вирішив, що дружина Бента Голдена захотіла більший дім, адже їм знадобилося більше місця, щойно вона завагітніла другою дитиною — принаймні так я зрозумів з її акаунту в інстаграм. А він завжди хотів щось трохи вище в горах, адже так було ближче до бігових і лижних трас. З пошуку в гуглі я дізнався, що він бере участь у місцевих заходах із катання на лижах та спортивного орієнтування. Однак востаннє це було кілька років тому, тож, мабуть, зараз він має менше часу на такі речі, ніж планував. Частково тому, що двоє дітей — це більш ніж удвічі більше роботи, а здебільшого тому, що компанія, яку він заснував із колегою Йоном Фуром, вимагала більше — а не менше — його часу, ніж до того, як вони стали власними начальниками. Це лише припущення, але я сумнівався, що дуже помилився. Їхня компанія звалася GeoData і вони отримали замовлення на дослідження геології навколо Тодде у зв'язку з будівництвом тунелю, який мав замінити дорогу, що пролягала просто через Ос, скільки сягала людська пам'ять, ще задовго до того, як у 1931 році її класифікували як дорогу категорії А.

Я зволожив губи.

— Рой Опгард. Не знаю, чи ви мене пам'ятаєте?

Я спробував усміхнутися йому приязною, може, трохи тривожною усмішкою «селюк у великому місті». Не моя

найкраща навичка. Думаю, я однаково був схожий на Роя. Дещо похмурий, замкнутий, стриманий. На моє щастя, здається, саме таким людям довіряють норвежці, можливо, це тому, що ми вважаємо, ніби існує певний зв'язок між сором'язливістю та соціальною незграбністю і чесністю. Ну, я теж так думаю, тож усе гаразд.

Бент протягнув «А-а-ах», яке було чимось поміж «Так» і «Не певен».

— Я лагодив ваше авто, коли ви працювали в Осі, — додав я.

Бент махнув пальцем у повітрі.

— Авжеж! І ви чудово впоралися.

Шкіра на його чолі сформувала кілька V-подібних зморшок.

— Ви не отримали грошей?

— Ох так, так. — Я спробував трохи реготнути. — Вибачте, мабуть, треба було спочатку потелефонувати, але так ми робимо у глушині, знаєте. Просто приходимо до вас на ганок і дзвонимо у дзвінок. Але я був у Польщі, щойно повернувся, а оскільки був у місті, то згадав, що у моєму бардачку було дещо ваше. Ось це.

Я простягнув це йому. І, звісно ж, побачив, що Бент найменшого уявлення не мав, що то за блискучий маленький металевий предмет.

— Знайшов це, коли ви вже забрали машину. Мабуть, забув припасувати назад. Звісно, машини й без нього працюють, але з ним — значно краще. Де зв'рюка?

— Машина? Зараз? Ні, чесно кажучи, я впевнений, що і сам зможу прилаштувати це на місце. Що воно взагалі таке?

— Ну, якщо ви не знаєте, як збираєтесь його прикріплювати?

Бент подивився на мене. Усміхнувся і похитав головою.

— Слушна думка.

— Мені заплатили за роботу, яку я виконав не так, як слід. На це піде всього п'ять хвилин. Де?..

— У гаражі, — сказав Бент, скидаючи свої капці, зняв з гачка ключі до своєї «ауді» та взув кросівки. — Камілло! Я вийду у гараж!

Звідкись зсередини будинку крикнули у відповідь:

— Сіґурд вже збирається спати.

— Якщо ти підготуєш його, я йому почитаю!

— У вас є діти? — запитав Бент понад скреготом, коли ми йшли гравійною стежкою, що вела до великого, пофарбованого в білий гаража. Я не очікував такого запитання, тож просто похитав головою та спробував не думати про те, що зараз їй було б сім. Не те щоб я знав, що вона буде дівчинкою, але з часом я ставав у цьому дедалі впевненішим. Я проковтнув клубок. З кожним роком він ставав усе менший, але так і не зник зовсім.

— То ви керуєте тим гаражем в Осі? — голос його був дружній.

— Ні, давно вже зачинив його. Але я сертифікований автомеханік, тож час від часу займаюся ремонтом просто задля задоволення. Я керую заправкою поруч.

Бент підняв ключ, коли ми підійшли до гаража, і двері автоматично відчинилися. Я побачив, що вони дорогі. Бент Голден, мабуть, обрав би щось інше, якби купував сьогодні.

— Так, тепер я пригадую, що місцевий, який порекомендував вас, розповідав мені. Ви брат як-же-його-звати, який...

— Карл Опгард, — сказав я.

— Так. — Бент розсміявся, коли ми увійшли всередину. — Король Осу.

Я помітив, що він одразу зрозумів, як поблажливо це прозвучало. Ніби Ос був якимось гівняним малим містечком, де Карл кривляється, ніби якийсь пантомімічний король. Король купи гною.

— Я не мав на гадці... я просто зрозумів, що він володіє більшістю села.

— Він володіє більшістю спа-готелю Осу. Відчините машину?

— Ага, але хіба ж це не робить його королем Осу?

Я сів на водійське сидіння, а Бент — на пасажирське. Я дістав викрутку, зняв панель під кермом і почав викрутку обертати. Бент дивився, вдаючи зацікавленість.

— То які новини? — сказав я, пересуваючи проводи. — З попередніх звітів я бачив, що, на думку вашої фірми, гора в Тодде нормальна?

— Все правильно.

— Ясно. Наскільки ви впевнені?

— Досить впевнені.

— А це взагалі можливо, якщо ви не можете зазирнути всередину гори?

— Так. Хоча, звісно, завжди існує елемент невизначеності, коли йдеться про інтерпретацію сейсмічних даних.

— І саме ваша фірма — чи насправді ви — інтерпретує, а тоді презентує рішення, правильно?

— Ну, так, частково. Разом із моїм партнером.

— Йоном Фуром.

— Йон, так. Ми головні геологи.

— Вам належить шістдесят відсотків, а йому — сорок, що трапиться, якщо ваші думки розійдуться?

— Ну, я мушу... ви, вочевидь, багато знаєте про нас. Звідки...

— Ох, треба лише перевірити реєстраційні дані компанії у Броннойсунді. Знаєте, лише нещодавно я збирався перевірити фінансовий статус американської компанії, що займається виготовленням американських гірок. Однак то було непросто, і мене вразило, наскільки ж ми сприймаємо прозорість за належне тут, у Норвегії. Ми така довірлива нація, що американці майже напевно сказали б, що це межує з наївністю. Але саме тому, що ми маємо можливість усе бачити, ми можемо і довіряти одне одному. Це як у невеликих містечках і селах. Всі знають усе про всіх в Осі. Ну майже. Суть же не в тому, що всі подобаються всім, ми просто сприймаємо як належне, що здебільшого люди кажуть правду. Як от агенція

автомобільних доріг вірить, що висновок, до якого прийшли ви з Йоном, правдивий.

— Ну, так, ми маємо хорошу репутацію.

— Проте з фінансами зараз трохи складно. — Я глянув на нього з вибачливою усмішкою. — Принаймні якщо вірити Броннойсунді.

У відповідь Бент усміхнувся трохи напружено.

— Після пандемії все трохи призупинилося. До чого ви насправді ведете?

Я знову зосередився на своїй роботі.

— Мені цікаво, наскільки ви можете бути впевненими, що можливо пробурити цей тунель і залишитися в межах бюджету, який стоїть за рішенням про зміну маршруту головної дороги. Наприклад, за шкалою від одного до десяти.

— Ну-у, — сказав Бент. — Мабуть, вісім. Дев'ять, якщо скажемо, що це коштуватиме не більш ніж удвічі більше.

— Чому не десять?

Він не відповів, просто подивився на мене.

Я підняв викрутку.

— Що могло б змусити вас змінити свою думку?

— Що ви... Рой, так?

Я усміхнувся.

— Вибачте, Бенте. Ці запитання з науково обґрунтованої техніки переконання. Вона полягає в тому, щоб ставити запитання і дозволити іншій людині переконати себе, що ти маєш рацію. Мій брат дав мені книжку про це, він так працює.

— Він переконує людей?

— Так. Продає проекти й все таке. Йому добре це вдається.

— Тож ви тут, щоб... продати мені щось?

— Так, думаю, можна і так сказати. Але я опущу торгову промову.

— О так?

— Так. Натомість переконаю вас у хорошій старомодній спосіб. Я дам вам і вашому партнерові дванадцять мільйонів

крон, якщо у своєму звіті для агенції автомобільних доріг ви повідомите, що тунель будувати не можна.

Мовчанка.

— Ви намагаєтеся мене підкупити?

Я кивнув.

— Так. Я знаю, що звучить це недобре, але це, мабуть, правильний термін.

Бент витріщився з недовірою.

— Чому ви взагалі думаєте, що це спрацює?

— Тому що, по-перше, ви користуєтеся майбутнім часом.

— Що?

— Якби ви цілком відмовилися від цієї думки, ви сказали б: «Чому ви взагалі думаєте, що це МОГЛО Б СПРАЦЮВАТИ?». Про це написано у книжці: наш вибір слів викриває, про що ми думаємо, ще до того, як ми усвідомимо цю думку.

Бент пирхнув.

— Ще що?

— Що?

— Ви сказали: «по-перше».

— О так! — я відчинив бардачок, дістав техпаспорт машини й підняв його. — Я проглянув його, поки працював над автомобілем. Тут сказано, що ви не є власником. Тож це, мабуть, лізинг від компанії? Зараз лізинг — не найкраще бізнес-рішення, вам це відомо?

— То й що?

— Там було ще три несплачені штрафи, всі прострочені. А це каже мені лише одне. Що ви й ваша компанія маєте проблему з грошовими потоками, Бент.

— І тому ви вважаєте, що мене можна підкупити? Послухайте, Рою, я радше дозволю компанії піти на дно, ніж зроблю щось кримінальне.

Він підвищив голос, але я мав сумнів, що він аж настільки морально обурений, як вдає. Я похитав головою, ніби зважував усе.